

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D. ve věci

žalobce: C. C.
zastoupený advokátem Mgr. Faridem Alizeyem
sídlem Stodolní 7/834, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava

proti
žalovanému: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2023 č.j. MV-218516-4/SO-2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 8. 3. 2023 domáhal přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva

Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

vnitřní, odboru azylové a migrační politiky ze dne 31. 10. 2022, č.j. OAM-48389-5/CD-2022, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o vydání cizineckého pasu.

2. Podle žalobce je napadené rozhodnutí nezákonné, když žalovaný bez dalšího ryze formalisticky přejal závěry uvedené v rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), který zamítl žádost žalobce o vydání cizineckého pasu z důvodu záznamu žalobce v Schengenském informačním systému. Žalovaný ani správní orgán I. stupně v řízení o žádosti žalobce dostatečně neosvědčili, že zápis v Schengenském informačním systému byl proveden v souladu s platnou legislativou, kompetentním správním orgánem Spolkové republiky Německo, na podkladě jednání žalobce. Žalobce připomněl, že mu byla na území České republiky přiznána mezinárodní ochrana ve formě doplňkové ochrany, žalobce nemá reálnou možnost obstarat si cestovní doklad v zemi původu a je v tomto odkázán jen na Českou republiku.
3. Dle názoru žalobce napadené rozhodnutí trpí vadami, neboť v něm chybí úvahy, na jejichž základě žalovaný dospěl ke striktní aplikaci § 115 odst. 3 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), bez ohledu na dopad do práv žalobce.
4. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Připomněl, že pouhé tvrzení žalobce, že jeho záznam v Schengenském informačním systému je veden omylem, nepostačuje, aby byla správnost záznamu zpochybněna. Žalobce nedoložil žádný důkaz, který by svědčil o tom, že je záznam o jeho osobě v Schengenském informačním systému veden chybně, proto správní orgán I. stupně ani žalovaný neměli důvod pro postup dle čl. 106 odst. 2 Schengenské prováděcí úmluvy, tedy informovat smluvní stranu, která záznam provedla, aby jej opětovně ověřila. Samotné tvrzení žalobce, že na území Spolkové republiky Německo nikdy nepobýval, a proto jej nemohly německé orgány do databáze zařadit, neobstojí, jelikož pro zařazení osoby do Schengenského informačního systému je rozhodné, zda tato osoba představuje ohrožení pro veřejný pořádek, a tudíž jí má být odepřen vstup do Schengenského prostoru. Proto pokud německé orgány získaly informace o závadové činnosti žalobce, nebylo nutné, aby tuto činnost vykonával na území Spolkové republiky Německo. Žalovaný dále uvedl, že zamítnutí žádosti žalobce o vydání cizineckého pasu nijak neohrožuje jeho pobytové oprávnění.

Zjištění z obsahu správních spisů

5. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce pobývá na území České republiky na základě mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany s platností od 13. 9. 2022 do 13. 9. 2024. Žalobce podal dne 17. 10. 2022 žádost o vydání cizineckého pasu podle § 113 odst. 6 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně lustrací v informačním systému zjistil, že žalobce je zařazen v Schengenském informačním systému jako osoba, které nemá být umožněn vstup na území Schengenského prostoru, tento záznam provedla Spolková republika Německo. Dne 31. 10. 2022 umožnil správní orgán I. stupně žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), žalobce této možnosti využil, avšak k podkladům se nijak nevyjádřil. Správní orgán I. stupně žádost žalobce zamítl z důvodu uvedeného v § 115 odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce podal odvolání, v němž zejména uvedl, že ve Spolkové republice Německo nikdy nepobýval, v žádném státě Schengenského prostoru nebyl nikdy kontrolován ani nebylo vydáno rozhodnutí o zákazu vstupu či jeho vyhoštění.

6. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný konstatoval, že zařazení žalobce do Schengenského informačního systému jednoznačně naplňuje důvod pro nevydání cizineckého pasu, když dle § 115 odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců: „*Cizinecký pas se nevydává z důvodu podle § 113 odst. 6 písm. d), je-li cizinec zařazen do informačního systému smluvních států.*“ V průběhu odvolacího řízení nedošlo ke změně skutkových okolností a žalobce byl v systému stále evidován. Žalobce v řízení před správním orgánem I. stupně nenavrhl žádné důkazy či výsledky, proto žalovaný k návrhu na výsledky žalobce v odvolacím řízení nepřihlédl s odkazem na zásadu koncentrace řízení obsaženou v § 82 odst. 4 správního řádu, a také zejména proto, že správní orgán I. stupně ani žalovaný nejsou povinni zkoumat okolnosti, za nichž byl žalobce do Schengenského informačního systému zařazen, neboť ani jeden z nich nejsou institucemi, které by mohly záznam v této databázi jakkoliv ovlivnit. V případě, že se žalobce domnívá, že je v Schengenském informačním systému uveden neoprávněně, je pouze na něm, aby v souladu s čl. 111 odst. 1 Úmluvy o provedení Schengenské dohody požádal o revizi záznamu u Policie České republiky.

Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci soud rozhodl u ústního jednání dne 12. 6. 2023, u kterého účastníci setrvali na svých stanoviscích.
8. Právní zástupce žalobce vznesl u ústního jednání ve vztahu k napadenému rozhodnutí totožné argumenty jako v žalobě, zdůraznil, že žalobce nikdy ve Spolkové republice Německo nebyl, a kromě České republiky nebyl ani jinde na území EU. Uvedl, že záznam v Schengenském informačním systému nemůže být překážkou pro vydání cizineckého pasu, když žalobci byla udělena mezinárodní ochrana. Dále sdělil, že správní orgán I. stupně ani žalovaný nedoložili, že záznam v Schengenském informačním systému je ve vztahu k žalobci veden, vše zůstalo jen v rovině tvrzení. Právní zástupce žalobce navrhl provést důkaz výsledkem družky žalobce, která s žalobcem žije více než 12 let a může se proto vyjádřit k případnému pobytu žalobce v zemích EU a jeho tvrzené protiprávní činnosti. Závěrem oznámil, že žalobce požádal Policii ČR o provedení výmazu záznamu v Schengenském informačním systému již na počátku správního řízení, ale dosud nebylo ve věci rozhodnuto.
9. Žalobce sám v rámci ústního jednání uvedl, že se svou družkou žije 10 let a dále, že se nacházel v jedné ze zemí EU, a to ve Švédsku, kde pobýval cca 1 měsíc, ale nedopustil se zde žádné protiprávní činnosti ani nebyl nikam předvolán.
10. Krajský soud vyhodnotil v žalobě uvedené námitky nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí jako nedůvodné. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jenž zamítl žádost žalobce o cizinecký pas z důvodu naplnění ustanovení § 115 odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Krajský soud se ztotožňuje s argumentací žalovaného, přičemž se opírá zejména o závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu, č.j. 1 Aps 15/2013-33 ze dne 25. 6. 2014, v němž soud k výmazu údajů v Schengenském informačním systému uvedl: „*Stěžovatel měl tedy před podáním žaloby ke správnímu soudu nejprve podat žádost o výmaz či opravu v Schengenském informačním systému u Policie České republiky, Policejního prezidia. Na tom nic nemění ani to, že záznam*

samotný byl učiněn nikoliv českou stranou, ale naopak stranou rakouskou. Jednání rakouské smluvní strany, která záznam pořídila, musí být proto přičteno Policii České republiky. Z výše uvedeného vyplývá, že právě Policie České republiky je povinná učinit vše, aby údaje nynějšího stěžovatele byly vymazány, pokud snad jsou v Schengenském informačním systému vedeny v rozporu se zákonem. To platí navzdory tomu, že za jejich správnost a aktuálnost sama Policie České republiky neodpovídá.“ Žalovaný ani správní orgán I. stupně nemohou záznam v Schengenském informačním systému nijak ovlivnit, nebylo by proto důvodné, aby ve věci prováděli dokazování ohledně žalobcova pohybu, resp. pobytu na území Schengenského prostoru. Tento záznam nemůže ovlivnit ani krajský soud, proto soud neprovedl navržený důkaz výsledkem družky žalobce. Skutečnost, zda žalobce pobýval či nepobýval v některé zemi EU a zda se zde dopustil nějaké protiprávní činnosti není pro rozhodnutí soudu relevantní. Žalobce v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně ani před odvolacím orgánem nesdělil, že podal žádost Policii České republiky o výmaz záznamu v Schengenském informačním systému, poprvé tato informace zazněla u soudního jednání. Nicméně, ani tato skutečnost není relevantní pro rozhodnutí soudu; mohla být relevantní pro případný postup správních orgánů (např. mohlo dojít k přerušení správního řízení).

11. Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí obsahuje veškeré zákonné náležitosti; z odůvodnění je zřejmé, jaké úvahy vedly k závěru o zamítnutí odvolání žalobce. Odůvodnění je logické, srozumitelné, přehledně členěné, jsou z něj jasné myšlenkové pochody žalovaného a právní i skutkové úvahy a hodnocení, na jejichž základě k napadenému rozhodnutí dospěl.
12. Z uvedeného vyplývá, že žalovaný nepochybil při vypořádání odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a napadené rozhodnutí je zákonné; krajským soudem nebylo zjištěno, že by v řízení předcházejícím vydáním napadeného rozhodnutí došlo k vadám, jež by měly za následek nezákonnost rozhodnutí.

Závěr a náklady řízení

13. Krajský soud proto s ohledem na uvedené skutečnosti žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
14. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nebyla přiznána náhrada nákladů řízení proti žalobci, neboť jeho náklady nepřesáhly běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 12. června 2023

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu